

Csak a jövő évben nyílik meg a városi gyermekkórház

Huszonötezer pengőbe kerül az épület átalakítása — A kórházi bizottság 4 pengő 60 fillérben állapította meg az ápolási díjat

(A Delmagyarország munkatársától.) Szombaton délből a városháza tanácstermében a polgármester elnökletével zárt ülést tartott a kórházbizottság. Az ülés napirendjén fontos kérdések szerepeltek, amelyekről nemcsak a polgármester információi alapján számoltunk be. Az ülés lefolyásáról ugyanis az új városigazgatási rendszer szerint a polgármester tájékoztatta szokott szűkszavuságával a nyilvánosságot. Érdeklődésünkre elmondotta, hogy a bizottság az igazgató-főorvos javaslatára hozzájárult egy készülék beszerzéséhez, amelyre a Röntgen-felvételek tökéletesítése céljából van szükség. Tárgyalta a bizottság a kórház jövő évi költségvetését, amely szerint a kórház szükséglete a jövő évben háromszázötvenezer pengő lesz, az idei költségvetés egyötöd részével több, mivel a kiadásokat ennnyivel emeli a gyermekkórház üzembe helyezése. A költségvetés alapján a napi ápolási díjat 4 pengő 60 fillérben állapította meg a bizottság.

Elmondotta még a polgármester, hogy a gyermekkórház átalakítása körülbelül huszonötezer pengőbe fog kerülni, ebből a város maga vállal tiz-tizenötezer pengőt, a többit államsegély címén a népjóléti minisztérium kéri.

Mint emlékeztetés, az egyetem gyermekklinikája már hónapokkal ezelőtt átadta a városnak a gyermekkórház Kossuth Lajos-sugaruti épületét, miután beköltözhetett végre a klinika új épületébe. A gyermekkórház átadását hosszú harcok előzték meg, a polgármester ugyanis tüdőbeteg kórházat kívánt itt be-

rendeztetni. Az alapítólevél azonban világosan kimondotta, hogy az épület kizárólag szegénysorsú szülők beleg gyermekei számára berendezett kórház céljaira használható, ha a város más célra használná, akkor az alapítók örökösei azt visszaigényelhetnék a várostól. A város hatósága kemény csaták után határozta el, hogy a felszabadult kórházépületet ismét átveszi és eredeti rendeltetésére használja, a kórház osztályaként működő gyermekkórház céljaira. Ugyanakkor megtörtént az épület átvétele is és azóta elhagyatva áll a visszakapott gyermekkórház.

Eredetileg az volt a terv, hogy a gyermekkórházat a lehető legrövidebb időn belül berendeztetni és üzembe helyezni a város, de valahogy megfeledeztek róla. Mindössze annyi történt, hogy a polgármester elkészítette a mérnöki hivatallal a gyermekkórház átalakításának költségvetését, de a polgármester tulajdonképpen találta ezt a költségvetést és így lekerült a napirendről a kérdés. Most valószínűleg a kórházi bizottság ülésén a kórházi költségvetés tárgyalásával kapcsolatban került ismét szóba és a kórházbizottság tagjai sürgethették meg a bezárt intézet megnyitását.

Megkérdeztük a polgármestertől, hogy mikor nyílik meg a gyermekkórház. A polgármester kijelentette, hogy minden valószínűség szerint csak a jövő évben, de megtörténhetik az is, hogy még ebben az évben megnyílik. Tehát a gyermekkórház épülete minden valószínűség szerint közel egy teljes esztendőig áll parlagon.

tőlünk, tessék kiszámítani, hányszor tezte meg ezt az utat és milyen óvatosságnak kellett lennie, hogy a tüéles foga meg ne sértse a kis bundásokat.

A Ladymnek is apró kölykei voltak, lesóványodott, de maga járt be a vaczkaról az ételért. Egyszer azt látom, hogy nem eszik. Hiába minden kínálás, szép szó, csak néz, aztán megfordul és indul. De nem messzire, mert megáll és visszanez.

— Gyere ide Lady, mi bajod?

A legjobb falatoktól elfordul, fölemeli a fejét, szinte beszél, a szeme szokatlanul nedves.

Valami történt vele, de majd kiheveri. Megkeresi a megfelelő füvet és meggyógyul tőle. Más dolgom volt, akkor nem törődhettem vele, de után mondják, hogy Lady még mindig nem evett.

— Ejnye, kutyus, mi ez?

Cirógatom, arra odafeketi a fejét a tenyerembe, panaszkodik szűkítő hangon, majd elindul. Megint megy néhány lépést, akkor megáll és visszanez.

— Persze, persze, hiszen te hívsz engem! Hogy nem vettem én ezt észre reggel.

Mentem hát utána, vigabb lett, hogy megérttem. Odavezetett a kölykeihez, akik úgy össze voltak gabalyodva, mint öreg szőlődban egy gomolyag pamut, — azonban az egyik kicsike megdöglve. Lady ráfekhetett véletlenül, agyonnyomta. Az első kölykedzésnél megesik az ilyesmi, vizslamama még ügyetlen, nincs gyakorlata.

Megállt és nézte a kis gyászát.

— Most segíts!

Elvittük, elástuk. Arra a szegény Lady szinte megköszönte, dörgölözött hozzám s nyomban rohant az ételéhez. Szörnyen ki volt éhezve, de addig nem evett, amíg el nem intéztük az esetét. Zavarta az elevenek között a kis dög, ő maga pedig nem nyult volna hozzá.

Domaszéken történt mostanában hasonló eset. A Knappe-ternyán van egy semmiféle osztályba nem tartozó kócs, meg egy tacsó. A kócs megkölykedett, de egyet sem akartak belőlük megtartani, hát rábízták valamelyik cselédre, hogy tüntesse el őket.

A tanyai szokások nem mindig a legemberségesebbek, a megbízatást teljesítő kapás is a dolog könnyebb végét fogta meg s elásta a kölykeket elevenen a trágyadombba. Méternél is mélyebbre.

Ez dél táján történt, este pedig elengedték a láncáról a kócsot. Körülszaladta az udvart, kereste a gyerekeit, kiment a szőlőbe, de már a tacsival tért vissza. Nyilván megbeszéltek kutyanyelven a tennivalót, szövetségre léptek, mert neki rohantak a trágyadombnak s elkezdtek szorgalmasan ásni. Főleg a tacsó fejtett ki nagy kaparászást buzgalmat, hiszen szíveségről volt szó, bizalomról, — azonban rövidesen kiásták a trágyasírból az apró kócsokat.

Ma is élnek szegények s mennek elébe a tanyai kutyák sorsának. Ha megőnék, egyszer beszélnek a kocsival a városba s itt megsédülten eltávoznak. Ugatni se mernek, tudják, hogy nincsenek otthon. Keztyű lesz belőlük.

Ugyancsak Domaszéken, a Schütz-tanyán, történt, hogy két macska egyszerre lett kismama. Hordozta mindegyik a maga családját, de a kilencedik napon, amikor már kinyílik az apróság szeme, az egyik macskamama eltűnik. Hasztalan minden keresés, érdeklődés, nincs semerre. A picinyek pedig nyivákolnak, mert éhesek, azokat nem lehet szép szóval tartani.

— Talán megszoptatja őket a másik mama! — mondja valaki.

Odaviszik neki a kölykeket, de dühös lesz, el-lenséges. Hagyják békén, elég neki a maga család, baja. Csak nem fogja idegenekre pazarolni a tejét!

Nem lehetett megoldani a problémát, de után elásták az anyátlanul maradt árvaakat, hiszen éhen halnak ebben a szolidaritást nem ismerő macska társadalomban.

Estére aztán nagy meglepetés történt, kócosan lomposan, valósággal megtépve, hazakerült az öreg macska. Soha ki nem derül, hogy hol járt és mit csinált. Csak beállított s kereste a családját.

— Jaj, döbönt meg a tanya népe, ezt ugyan eljettük!

Szaladnak a tetthelyre, hogy hátha lehet még segíteni a dolgon! Hát lehetett. Hat órával az elásás után a ma is meglevő apró macskák meg éltek. Annál dühösebben vetették magukat az anyjukra, — egész napi szopást kellett egyszerre pótolniuk. A gyalázatos vétség pedig türelmet adással. Vezekelt valamiért. Már ahogy a macskák vezekelnek.

Bob.

AZ ÉLET MOZIJÁBÓL

Beszéljünk az állatokról

Az állatok közül a kutyát szeretem a legjobban, ott is vizslát. A legapróbb korom óta jóbarátom, pajtásom s olyasfélekeppen vagyok vele, mint a juhász a pulijával. Láttam a régi Koczor-bíró-ságon, hogy az öreg Kothencz megesküdtött a hét szentségre, hogy neki nincs kutyája.

— Hogy mondhat kend már ilyet! — rémüldözött Koczor János. Bezárják, ha hamisan esküszik.

— Ugy van az, ahogy én mondom, tartott ki szilárdan a juhász.

— Várjunk csak, tartsuk meg a sort. Hogy jött be ma a városba?

— Szamáron.

— Oda van köve a városháza előtt a lánchoz. Láttam reggel.

— Az oda van kötve.

— Aztán ki vigyáz rá!

— Ki vigyázna? A puli.

— Hát az kié?

— Kié volna? Az enyém.

— No, lássa kend, vén bűnös, hogy mégis van kutyája.

Kothencz elmosolyodik, de annyi fölény, szá-nakozás, minden van a tekintetében, amikor szinte kioktató módon mondja.

— A puli nem kutyá.

— Nem? — nyájasodik vészjóslóan Koczor. Ugyan mi volna?

— Hát puli.

Egyszóval egész külön faj, semmi köze ahhoz a társadalomhoz, amely selyempincseket, apró majomutánzatokat, farkaskorcsokat, mindenféle ebet ismer. Már ebben a finomkodó szóban is, hogy eb, van valami lesajnáló. Ezért nem tudom én se kutyának hívni Bába Károly, vagy Bay Bercei gyönyörű vizslát, akik olyan okosak, hogy ismernek embert, aki nem jut el a szellemi magaslathoz.

Az életet két első évtizede is vizslát között telt el, könyvek tudnék írni a szokásaikról, a gondolkodóképességükről. Hogyan sir, meg nevet. Aki nem ismeri, az el se hiszi, hogy tud nevetni. Ott fekszik előttem Treff, két első lábára fekteti

a fejét és szimulálja az alvást. Pedig engem les, hogy mit csinál, hátha elmegyek hazulról s otthon hagyom. Néha óvatosságnak kinyitja a szemét, de nyomban behunyja, mikor észreveszi, hogy én is figyelem. Nem árulhatja el magát, ő most hivatalosan alszik.

— Próbáljuk ki, intek a kis hugomnak, aki tudja már, mi következik.

Azzal kezdem is.

— Készítsétek elő a puskámat, kimegyek a há-tárba.

— Magadban?

— Nem is viszem magammal ezt a lustaságot. Treff megrándul, végigvonaglik az egész teste, de óvatos. Kap egyet a szájával a levegőbe, mintha légy volna, de nyomban visszatér a szuny-yadó helyzetébe.

— Vigyázz rá, mondom a hugomnak, hogy ki ne menjen a szobából. Azt hiszem a fürjek is örülnek, ha nem látják.

Fölkelek, mintha a puskámért indulnék, abban a pillanatban Treff párdúcgrással künn van az ajtón.

— Ohó, nélkülem egy lépést sem, gondolja egészen magához térve.

Hizeleg, körülugrál, nekiiramodik a hosszú ud-varnak, körbe fut, visszatér, majdnem lever a lábamról, aztán előbém fekszik és néz könyö-rög azzal a nedves, beszélő, okos szemével.

— Hát gyere velem, te vénség, csak tréfáltam, cirógatom meg.

Treff olyan ebben a pillanatban, mintha meg-bölcödült volna. Elkezd csaholni, megint köröket fut be, úgy tér vissza hozzám, az inyét felhúzza és nevet. Csak vizslaneveléshez értő vadászember igazolhatja, hogy ez így van.

A hűségről beszélni, talán már unalmas. Huszon-öt évvel nagyobb ideje, hogy egy vizslát négy köly-kevel együtt elvitték Nagykikindára. Reggel vit-ték kocsin az ajándékot, másnap reggel itthon voltak megint Szegeden mindnyájan. A vizsla egyenkint hozta haza a szájában a kölykeket. Nagy-kikinda úgy ötven kilométernyi távolságban van